

DOSTLUK ENGEL TANIMAZ

Bir zamanlar Mert adında küçük bir çocuk vardı. Mert her zaman, herkesten önce parka gelir ve parktaki banka otururdu fakat hiçbir zaman diğer çocuklarla oyun oynamaz , kendisine yaklaşanları yanından uzaklaştırırdı. Kısacası Mert, çocuk olmanın ne demek olduğundan habersizdi. Bunu bilen çocuklar oyuna başlamadan önce: “Mert , sen de bizimle oynar mısın?”derdi. Mert ise kızgın ve aşağılayıcı bir tavırla “Hayır! Siz gidin bebekçe oyunlarımızı oynayın , ben kitap okuyacağım.” derdi.

Bir gün Mert, parkta otururken yanına bir çocuk geldi ve “Merhaba” dedi. “Benim adım Kerem , senin adını sormayacağım çünkü zaten herkes seni tanıyor,duyduğuma göre sen hiçkimseyle oyun oynamıyormuşsun.” dedi. Mert ise kızgın bir tavırla: “Bu seni ilgilendirmez, artık git!” dedi ve kitabını okumaya devam etti.Kerem üzülmüştü ama üzünlüğünü belli etmemek için Mert'in karşısındaki banka oturdu. Mert'in Keremle bile oynamaması diğer çocukları şaşırtmıştı çünkü Kerem çok iyi bir arkadaştı.Şimdiye kadar kimseyi kırmamıştı.Arkadaşları Kerem'in yanına gelerek: “Üzülme , Mert hep böyle ,nedense içe kapanık, ne zaman yanına yaklaşır oyunumuza çağırırsak bizi tersliyor ve oturduğu yerden sadece bizi izliyor.” dediler. Kerem düşünceli bir tavırla arkadaşlarına dönerek: “Mert nerede oturuyor?, Annesi kim?” diye sordu ama arkadaşları birden gülmeye başladı. “Mert bizimle hiç konuşmuyorki, ona ne sorsak bizi tersliyor, unuttun mu?”dediler. Kerem iyimser olmaya çalıştı ve arkadaşlarına “Belki de siz doğru şekilde sormuyorsunuzdur , birde ben sorayım.” dedi. Umutla banktan kalktı , Mert'in yanına oturdu. Mert'e: “Arkadaş olalım mı?” diye tekrar sordu. Mert ise: “Sen kendine seninle koşup , seninle oynayabilecek bir arkadaş bul.” dedi. Kerem: “ Sen oyun oynamak istemesen bile ben seninle arkadaş olabilirim.” dedi ve gülümsedi. Kerem'in bütün ısrarlarına rağmen Mert, hala arkadaş olmak istemediğini, yalnız kalmak istediğini söylüyordu. Kerem pes etmişti, yapacak bir şey olmadığını anlayarak oyun oynamak için arkadaşlarının yanına gitti. Bir süre sona Kerem ve arkadaşları, hava kararmaya başladığı için evlerine gitmeye kara verdiler. Kerem son bir kez Mert'in yanına yaklaşır Mert'e :“Sen eve gitmeyecek misin?” diye sordu Mert gene her zamanki tavırla: “Benim eve gidip gitmem seni hiç ilgilendirmez.” dedi.

Kerem'in evi parkın tam karşısındaydı. Kerem koşu koşu eve gitti. Annesi, Kerem'in yüzündeki üzüntü ve endişe dolu ifadeyi gördüğünde ona: “Keremciğim parkta iyi vakit geçirdin mi?” diye sordu. Kerem olanları annesine anlatırken koşarak pencerenin kenarın gidip Mert'e bir kez daha bakmak istedi. İşte tam da o sırada orta yaşlı bir kadının Mert'e doğru yaklaştığını gördü. Kerem bu kadının Mert'in annesi olabileceğini düşündü. Uzaktan Mert ve annesini izlerken Kerem, bir anda gördüklerine inanamadı. Gözlerinden gözyaşları pıtır pıtır dökülürken tüylerinin diken diken olduğunu ve tir tir titrediğini hissetti çünkü Mert'e yaklaşan kadının Mert'i yerinden kaldırıp tekerlekli sandalyeye oturttuğunu gördü. Kerem tekerlekli sandalye ile eve götürülen Mert'in arkasından baka kaldı olanları Kerem'in hemen arkasında duran annesi de gördü. Annesi Kerem'e sarılıp üzüntüsünün sebepini anladığını, parkta koşup oynaya bildiği için , arkadaşlarıyla iyi vakit geçirebildiği için ona ne kadar şanslı olduğunu hatırlattı. Kerem o gece yatağa yattığında Mert'i düşündü. Her gün yaşadığımız sıradan hayatın başka birinin hayali olabileceğini ve sahip olduklarının değerini bir kez daha anladı.

Ertesi gün Mertin yanına gidip ne olursa olsun onunla arkadaş olmak istediğini söyleyecekti...

